

takže by na obec B. připadlo asi 3.000 Kč, což by ani při špatném fin. stavu této obce nepřesahovalo její fin. síly, zvláště kdyby se řečená náhrada rozdělila na menší splátky.

Stížnost neuznal nss důvodnou.

Usnesením měst. zastupitelstva v B. z 15. listopadu 1918 bylo stanoveno, že služ. pragmatika pro úředníky a služebníky země Slezské (usnesení zem. sněmu ze 7. ledna 1874. a 14. listopadu 1890) má míti obdobnou platnost také pro definitivně ustanovené měst. úředníky a úředníky a zaměstnace měst. podniků. Řečená služ. pragmatika, upravující služ. poměry zem. zaměstnanců slezských, usnesená zem. sněmem dne 7. ledna 1874, obsahuje předpisy disciplinární v III. oddílu §§ 51—73. V předpisech těchto není však obsaženo ustanovení o tom, že zaměstnanci v disc. řízení osvobozenému přísluší nárok na náhradu útrat, jež mu disc. řízením vzešly. Také doplnění služ. pragmatiky, provedené usnesením zem. sněmu ze 14. listopadu 1890, nic takového neobsahuje, neboť se disc. předpisů vůbec netýká.

Z toho plyne, že zaměstnancům obce B. nemohl býti nárok st-li tvrzený založen pouze tím, že předpisy služ. pragmatiky zem. zaměstnanců ze 7. ledna 1874 byly cit. usnesením měst. zastupitelstva vztaženy na zaměstnance měst. obce B.

Podle správních spisů byl sice po převratu vypracován nový disc. řád pro zem. zaměstnance slezské, který v § 35 jedná o náhradě procesních útrat v disc. řízení, ale o tento disc. řád, který ostatně podle zprávy zem. úřadu nenabyl platnosti ani pro zaměstnance zemské, nemohou st-lé svůj nárok opírat, když netvrdí a ze spisů neplyne, že tento nový disc. řád byl obcí B. pro obecní zaměstnance výslovně recipován a nastoupil tím na místo disc. předpisů, obsažených ve služ. pragmatice zem. zaměstnanců ze 7. ledna 1874, kterým obec B. podrobila své zaměstnance cit. usnesením z 15. listopadu 1918.

Jestliže tedy žal. úřad vycházel v nař. rozhodnutí z předpokladu, že obec B. není vůči st-lům právně zavázána k náhradě útrat disc. řízení, nelze v tom nalézt nesprávné posouzení věci po stránce skutkové nebo právní.

Námítku druhou, výtýkající, že žal. úřad nepřihlédl k tomu, že obci B. by připadla povinnost zaplatiti jen poměrnou část částky 10.000 Kč, neuznal nss přípustnou, neboť nemají-li st-lé právního nároku na náhradu útrat disc. řízení, pak nemohlo býti zasaženo do jejich subj. práv, ať žal. úřad odepřel jim přiznati žádanou náhradu útrat z důvodů jakýchkoliv.

Č. 8807.

Vojenské věci: * Podle § 2 zák. č. 231/24 jsou povinni platiti vojenskou taxu za rok 1920 a dřívější léta také bývalí domobrancí, kteří nebyli vůbec u odvodů beze svého zavinění.

(Nález ze dne 11. října 1930 č. 15.564.)

V ě c: Ema R. v P. a pozůstalost po Karlu R. (adv. Dr. Kar. Schermer z Prahy) proti ministerstvu vnitra o vojenskou taxu rodičskou.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 28. února 1927 přede-psala ospst-lce Emě R. rukou společnou a nerozdílnou s jejím, dnes již zemřelým manželem Karlem R., vojenskou taxu rodičskou za rok 1920 v částce 1732.50 Kč za syna Jana. Odvolání jmenovaných manželů bylo rozhodnutím zsp-é v Praze z 25. srpna 1927 zamítnuto. Další odvolání Emy R. a pozůstalosti po Karlu R. zamítl pak žal. úřad nař. rozhodnutím.

Stížnost do tohoto rozhodnutí namítá, že předpis § 2 zák. č. 231/24, podle něhož za roky 1920 a dřívější jsou vojenskou taxou povinni též bývalí domobranci, kteří nebyli vůbec u odvodu, se vztahuje jen na takové domobrance, kteří se k odvodu nedostavili ze svého zavinění nebo pro náhodu je postihující, nikoli na domobrance, kteří se k odvodu dostaviti nemohli pro vyšší moc, jakou jest internace v cizině po dobu války.

Stížnost neuznal nss důvodnou.

Cit. ustanovení § 2 zák. č. 231/24, o jehož výklad jest spor, praví, že za roky 1920 a dřívější jest voj. taxu vyměřiti a přede-psati podle ustanovení zákonů, jež platily pro dotčená léta, a dodává, že voj. taxou jsou povinni též býv. domobranci, kteří nebyli vůbec u odvodu, a to počínajíc rokem, kdy končí 24. rok věku.

Toto zákonné ustanovení podrobuje tedy voj. taxe za roky 1920 a dřívější býv. domobrance, kteří u odvodu v ů b e c n e b y l i, zcela všeobecně, nečiníc rozdílu mezi příčinami, pro něž dotyční domobranci u odvodu nebyli. Jest proto pro povinnost těchto domobranců k voj. taxe zcela nerozhodno, zda se k odvodu dostaviti mohli či nemohli a byla-li tato nemožnost přivoděna vlastním zaviněním nebo náhodou, — jak se stížnost vyjadřuje — je postihující či vi majore. Rozhoduje jedině prostý fakt, že domobranci ti u odvodu nebyli.

Hájí-li stížnost názor opačný, jest stanovisko její mylné, a stížnost sama pak bezdůvodná.

Č. 8808.

Stavební právo (Mukačevo). — Řízení správní: Příkaz udělený stav. úřadem majiteli pozemku, aby svůj pozemek oplo-til, podléhá instančnímu pořadu stanovenému v § 11 stav. statutu města Mukačeva z roku 1907.

(Nález ze dne 11. října 1930 č. 15.565.)

Prejudikatura: Boh. A 6288/27.

V ě c: Vojtěch N. v M. proti župnímu úřadu v Mukačevě o oplocení pozemku.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Podáním de pres. 29. listopadu 1927 oznámil soused st-lův, Israel N., městskému notářskému úřadu v Mukačevě, že se st-l